

Sygn. akt IV KZ 3/22

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **D. M.**

skazanej z art. 158 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 10 lutego 2022 r. zażalenia skazanej na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 grudnia 2021 r., sygn. akt VII Ka (...), o odmowie przyjęcia jej osobistej kasacji,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Treść złożonego zażalenia zdawała się wskazywać, że dla jego autorki nie do końca była jasna jej aktualna sytuacja procesowa. Dlatego, wychodząc naprzeciw wątpliwościom skazanej, wypadało uporządkować zasadnicze kwestie w sprawie, które miały wpływ na ostateczne uznanie wniesienia kasacji za bezskuteczne. Zacząć trzeba od tego, że zarządzeniem z 17 grudnia 2021 r. sędzia Sądu Okręgowego w K. odmówił przyjęcia kasacji osobiście sporządzonej przez skazaną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 1 czerwca 2021 r. zmieniającego wyrok Sąd Rejonowy w B. z 27 stycznia 2021 r. Z całą mocą trzeba podkreślić, że kontrola zaskarżonego zarządzenia nie wykazała żadnych błędów w procedowaniu. Zgodnie bowiem z art. 93 § 2 k.p.k. w kwestiach niewymagających postanowienia prezes sądu, przewodniczący wydziału, przewodniczący składu orzekającego albo upoważniony sędzia wydaje zarządzenia. W niniejszej sprawie sędzia był więc organem upoważnionym z mocy ustawy do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji. Nie ma też żadnych wątpliwości, że w zaistniałym układzie

procesowym wydanie przedmiotowej decyzji w trybie art. 530 § 2 k.p.k. było niewątpliwie słuszne. Zgodnie wszak z art. 526 § 2 k.p.k., jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata, radcę prawnego albo radcę Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Trzeba więc jasno powiedzieć, że nadzwyczajny środek zaskarżenia sporządzony i wniesiony osobiście przez osobę skazaną pochodzi od osoby nieuprawnionej i na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Wobec tego, że taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, albowiem D. M. wniosła osobistą kasację, a wezwana, na podstawie art. 120 § 1 k.p.k., do usunięcia braku w terminie 7 dni i wniesienia kasacji sporządzonej przez profesjonalny podmiot, tzn. adwokata lub radcę prawnego, nie dopełniła tego obowiązku, wniesione pismo uznano za bezskuteczne. Zanim jednak tak się stało, D. M. złożyła wniosek o „zawieszenie biegu terminu” (k. 648), w którym domagała się przyznania jej uprawnienia z art. 127a k.p.k. Jej postulat został jednak błędnie odczytany przez Sąd Okręgowy w K. jako wniosek o „zawieszenie postępowania” z art. 22 k.p.k. i to na tej podstawie, postanowieniem z 24 sierpnia 2021 r., wydano odmowne orzeczenie (k. 675). O ile trzeba jasno powiedzieć, że Sąd błędnie zinterpretował wniosek skazanej, o tyle orzeczenie to nie mogło mieć wpływu na ostatecznie prawidłową decyzję o odmowie przyjęcia kasacji. Skoro bowiem skazana ubiegała się o zawieszenie terminu w trybie art. 127a § 1 k.p.k., to powinna była jednocześnie złożyć wniosek o przyznanie jej pomocy prawnej z urzędu, czego nie uczyniła.

Dlatego orzeczono jak wyżej (art. 437 § 1 k.p.k.).